

VII ZAKLJUČAK

Ekonomski i politički pritisci na novinare i medije, odustajanje potonjih od kritičkog i analitičkog izveštavanja, izborni proces koji se odvija bez ikakvog mehanizma opšteg nadzora nad postupcima političkih stranaka i kandidata, a pod nadzorom nad elektronskim medijima vršenim na osnovu Opšteg obavezujućeg uputstva radio i televizijskim stanicama (emiterima) u predizbornoj kampanji, koje je bilo u toj meri nejasno, da je sam RRA morao da objavi i obavezujuće tumačenje obavezujućeg uputstva pred drugi izborni krug, čine turobnu sliku okruženja u kome su mediji delovali u Srbiji u periodu na koji se ovaj izveštaj odnosi. Kada se ovome dodaju izjave predsednika iste one Vlade koja je pre manje od godinu dana usvojila Medijsku strategiju i deklarativno se opredelila za povlačenje države iz vlasništva u svim medijima i kontrolu državne pomoći, a koji sada govori da u Srbiji svi mediji imaju podjednak tretman, ali da samo oni u državnoj svojini dobijaju beskamatne pozajmice, pri čemu se rešavanje problema sa likvidnošću, zarad čega se pozajmice daju, eufemistički naziva kreditom „za izveštavanje o predizbornoj kampanji“, ta slika postaje još turobnija. U takvim okolnostima, presuda Apelacionog suda u Beogradu, u predmetu dr Slavke Durutović Gligorović protiv „B92“ i novinara Saše Lekovića, koja praksu srpskih sudova u medijskim sporovima približava najvišim evropskim standardima utvrđenim u nekim od najznačajnijih odluka Evropskog suda za ljudska prava u primeni člana 10. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, dobija još više na značaju. Ukoliko bi se praksa u primeni medijskih propisa, koju ta presuda uvodi, odomaćila u srpskim sudovima, mediji bi u sudovima dobili ključnog saveznika u borbi za otvorenije i demokratskije društvo. Mera u kojoj ta presuda odskače od sveopšteg sivila, tim više upada u oči, ako je uporedimo sa odlukom, ili bolje reći, odsustvom odluke Komisije za žalbe Saveta za štampu, kao samoregulatornog tela od koga je medijska zajednica očekivala da doprinese afirmaciji najviših standarda slobode izražavanja, u predmetu po žalbi Regionalnog centra za manjine protiv dnevnog lista „Politika“, i teksta koji bez ikakvog činjeničnog osnova operiše predrasudama protiv čitave jedne etničke grupe, čiji pripadnici navodno uživaju neopravdano blaži tretman pred srpskim krivičnim sudovima u odnosu na druge građane.